

Ở một vùng quê bên sông Anh, có gia đình nhỏ chuyên nghề làm vườn, gồm hai vợ chồng và đứa con trai duy nhất, vì hoàn cảnh quá nghèo, nên cậu con chửa học hết Tiểu học đã phải ở nhà giúp đỡ cha mẹ việc trồng tỉa, hoặc đôi khi lên rừng lấy củi, kiếm củi về câu cá một cái giờ rảnh để đi dạo nhà, để thêm lòng thích thú cho bữa ăn. Trong các việc làm phải giúp cha mẹ, cậu bé thích nhất là đi câu, bởi vì mỗi buổi đi câu là mỗi lần được tắm, bởi thế thích. Cậu bé tuy tuổi nhỏ, nhưng mỗi lần bắt được cá trong xóm gọi cậu là "thơ ng Rái Cá" (Otter boy).

Một hôm, khi "thơ ng Rái Cá" cầm xong một chiếc câu cá góc hồ, đang tính cầm áo nhào xuống sông bắt cá thì một chiếc xe limousine sang ngang trên đường đi qua ngay gần đó, nên nó không kịp mà leo lên cây để lấy củi, núp mình trong tàng lá để canh chừng cậu cá và cũng để ngắm nhìn toán du khách sang ngang.

Toán du khách đó, chính là một gia đình giàu có, quý tộc, vào hàng đầu nhất Quý tộc của Vương quốc Anh, họ từ Thủ Đô Luân Đôn đi du ngoạn miền quê, thăm dân cho biết tình hình. Đến nơi thì thấy một chiếc thuyền nhỏ trên sông, bàn ghế picnic bày ra và thức ăn, cao lương mỹ vị dọn trên đấy. Tiếng nói êm dịu réo rắt vang lên đoàn du khách nhón tíu. Ăn, ngắm, uống, khiêu vũ, ngắm chụp hình ...

Một lát sau, "thơ ng Rái cá" ngẩng đầu nhìn trên cành cây để lấy củi, nhìn thấy một đứa trẻ trong đám du khách, chừng 11, 12 tuổi, cầm câu cá, thay đổi tư thế và lấy xuống hồ bắt cá qua bờ bên kia. Đến gần như nhìn thấy ngó ngó vào việc ăn uống chuyên trò, không may ai để ý đến đứa trẻ nhỏ. Riêng "thơ ng Rái Cá" nó tò mò quan sát đứa trẻ ...

Ồ, coi kìa thơ ng này bắt gì đấy! rõ ràng là nó không biết bắt cá, bắt cá thì bắt cá, bắt cá thì bắt cá, đến bắt cá thì bắt cá, nó cũng chẳng làm được gì. Nó chẳng phải là tay chân lên thôi, cái đứa bắt cá thì không khá lắm!

Chỉ thấy "thơ ng Rái Cá" nhào mình ra chăm chú nhìn, nó thấy 2 con bọ ché thiên nga xa bờ và đi phía đứa trẻ, và đứa trẻ cầm câu cá là thích con bọ ché thiên nga nên bắt theo, ... chỉ thấy chửa! nó bắt tuốt ra xa quá rồi, chỉ đó rồi sâu, nguy hiểm lắm! Đúng lúc đó, có tiếng hét kêu gọi của đứa trẻ "Help me! Help...Help! !!" Toán du khách khi thấy kêu gọi và nhìn thấy, nhón tay vì phải nhào ra cứu đứa trẻ, thì họ ào ào, nhón nháo lên, hai ba người xuống hồ với chiếc áo quần, nhón chửa ra ngoài rồi thì đứng lại.

Trời đất! hóa ra chẳng ai biết bắt cá! mà ngoài xa đứa trẻ đứng ở đó có vẻ buồn chán rồi!

Không đợi lâu họ bắt được cá, từ trên cành cây cao, "thơ ng Rái cá"

phóng xu&#ng ch&#y bay ra h&# tr&# c con m&# t ng&# c nhiên c&# a t&# t c&# đoàn du khách. T&# i b&# cao, nó nhún mình lao xu&#ng n&# c trong t&# th&# plunge tuy&# t đ&# p, và ch&# loáng m&# t đã s&# i tay b&# i t&# i ch&# đ&# a tr&# b&# n&# n, nó h&# p l&# n xu&#ng x&# c nách đ&# a tr&# và nh&# m&# t chuyên viên rescue lành nghề, nó nghiêng ng&# i b&# i xo&# i t&# t vào b&#, tr&# c s&# ch&#ng ki&# n xúc đ&#ng và tr&#ng pháo tay reo m&#ng c&# a m&# i ng&# i. Khi t&# i b&#, đ&# a tr&# b&# n&# n đ&# c nh&# u ng&# i xúm l&# i khi&#ng lên đ&# a vào gi&# a tầng, và t&# i đó có s&# n m&# t v&# Bác Sĩ (trong toán du khách) lo vi&# c c&# p c&# u h&# i sinh cho đ&# a tr&# .

nbsp; Ch&#ng m&# t ti&#ng đ&#ng h&# sau, không khí an toàn t&# i vui tr&# l&# i v&# i m&# i ng&# i trong toán du khách, đ&# a tr&# qua tai n&# n hi&# m nguy, bây gi&# qu&# n mình trong chi&# c m&# n len và đang đ&# c u&#ng m&# y mu&#ng soup. Lúc y ng&# i ta m&# i ch&# t nh&# t&# i v&# Ân Nhân v&# a c&# u s&#ng nó. - Ô hay, cái th&#ng bé con b&# i gi&# i h&# i n&#y đâu r&# i nh&# ? m&# i ng&# i đ&# xô đi tìm, lát sau phát giác ra ch&# n c&# a nó, "th&#ng Rái Cá" tr&#o lên ng&# i yên ch&# cũ, trên cành cây đ&# i l&#ng. Nó đ&# c g&# i xu&#ng và tr&#nh tr&#ng đ&# a t&# i trình di&# n tr&# c m&# t v&# Quý T&# c, Ông này chính là cha c&# a đ&# a tr&# v&# a b&# n&# n.

- H&# i con, (V&# Quý T&# c nói v&# i "th&#ng Rái Cá") con v&# a làm m&# t chuy&#n vĩ đ&# i mà t&# t c&# chúng ta đây không ai làm đ&# c, Ta xin thay=2 0m&# t toàn th&# cảm n con.

- B&# m Ông, ("th&#ng Rái Cá" l&# phép th&# a) con có làm gì vĩ đ&# i đâu! b&# i l&# i là nghề c&# a con mà... con c&# u em là chuy&#n nh&#, chuy&#n ph&# i làm và cũng là chuy&#n th&#ng đâu có gì khó khăn vĩ đ&# i. Xin Ông đ&#ng b&# n tâm !

- Không đâu con i ! con đã c&# u m&#ng con trai Ta, gia đình Ta và H&# i Đ&#ng Quý T&# c mãi mãi mang n con, nay ta mu&# n đ&# n n con, v&# y con mu&# n đi u gì hãy nói cho Ta bi&# t.

"Th&#ng Rái Cá" nghe h&# i v&# y, ng&#p ng&#ng gi&#y lát, r&# i ng&# ý mu&# n xin vài n mì d&# th&# a đem v&# cho cha m&#. Lòng hi&# u th&# o c&# a nó đã khi&# n cho V&# Quý T&# c và nh&# u du khách c&# m đ&#ng r&# i l&#. V&# Quý T&# c ôm nó vào lòng và nói:

- H&# i con, đi u con v&# a xin là chuy&#n nh&#, và đó chính là b&# n ph n c&# a Ta, Ta bi&# t Ta s&# ph&# i làm gì cho con và gia đình con. Nh&#ng câu h&# i c&# a Ta là sau này l&# n lên con c&# c m&# s&# làm gì ?

"Th&#ng Rái Cá" ch&# tay vào v&# Bác Sĩ khi n&#y c&# p c&# u h&# i sinh cho đ&# a tr&# b&# n&# n, tr&# l&# i:

- L&# n lên, con mu&# n làm vi&# c c&# u ng&# i nh&# ông kia.

- , con mu&# n làm Bác Sĩ, t&# t l&# m! v&# i Ta đó cũng là chuy&#n nh&# thôi, Ta s&# giúp con.

Câu chuy&#n nh&# trên đây, có ph&# n k&# t lu&# n không nh&# mà th&# t là vĩ đ&# i, b&# i

vì đ&#a tr&# b&# ch&# t đ&# i h&# t, có tên là Winston Churchill, sau này là V&#
Th&# T&# ng đã làm r&# ng danh N&# c Anh, m&# t Vĩ Nhân c&# c k&# tài gi&# i l&# i l&# c
c&# a Th&# gi&# i vào th&# i Đ&# Nh&# Th&# Chi&# n.

- Còn "th&# ng Rái Cá", c&# u bé đã c&# u m&# ng Churchill tên là Fleming, sau
này tr&# thành V&# Bác Sĩ tài ba l&# ng danh hoàn c&# u, Fleming chính là Nhà Bác
H&# c đã tìm ra Thu&# c Tr&# sinh Penicilin, c&# u m&# ng bi&# t bao nhiêu ng&# i trên
th&# gi&# i, Ông đích th&# c là v&# Ân Nhân Vĩ đ&# i c&# a c&# nhân lo&# i.

T&# kh&# i đ&# u, chuy&# n ch&# là m&# t chuy&# n nh&# , s&# hi sinh, v&# tha, s&#
cho đ&# r&# t nh&# nhoi! nh&# ng nh&# đó, thành q&# a sau này đ&# m đ&# n cho c&# nhân
lo&# i đã vô cùng l&# n lao k&# v&# .

Câu chuy&# n còn thêm cho ph&# n k&# t lu&# n đ&# u lý thú n&# a, là m&# t ngày
n&# Th&# T&# ng Churchill b&# lâm tr&# ng b&# nh, đ&# n n&# i đã hôn mê, nhi&# u Bác Sĩ
ph&# i l&# c đ&# u, tính m&# ng Ông &# vào lúc nguy k&# ch nh&# t, thì Fleming xu&# t
hi&# n nh&# m&# t ti&# n duyên đ&# nh m&# nh, và v&# Bác Sĩ tài ba này, đã l&# i m&# t l&# n
n&# a c&# u s&# ng ngB 0&# i B&# n c&# tri c&# a mình. Khi t&# nh đ&# y sau c&# n mê, m&# m&# t
ra nhìn th&# y Fleming, Churchill ng&# c nhiên xúc đ&# ng và nói r&# ng:

- Fleming ! có ph&# i c&# m&# i l&# n tôi s&# p chìm, Chúa l&# i cho B&# n t&# i v&# t
tôi lên?

- Churchill, chúng ta hãy cám &# n Chúa ! nh&# ng không h&# n là tôi (Fleming
gi&# ra m&# t viên thu&# c nh&# tí xít) b&# i cái này đây, chính cái này đã c&# u
b&# n đó ... chuy&# n nh&# mà!